

Το κείμενο που ακολουθεί αποτελεί την ολοκληρωμένη προκήρυξη της αγγλικής οργάνωσης International Informal Anarchist Federation/FAI. Η μετάφραση του κειμένου από την αγγλική έγινε από τη Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς/Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία.

- **Βροχή και Φωτιά**

Αυτό το κείμενο γράφτηκε κατά τη διάρκεια της πορείας του διογκούμενου κοινωνικού πολέμου στην Ευρώπη, και των προσπαθειών μας να τοποθετήσουμε τον εαυτό μας σε σχέση με αυτόν, πιασμένοι στη δίνη του φασισμού που επεκτείνεται, της συνοχής του μεγαλύτερου κομματιού της κοινωνίας και ενός κατακερματισμένου και διαιρεμένου αντικαπιταλιστικού «κινήματος». Αυτές οι λίγες σκόρπιες σελίδες δε μπορούν να εκφράσουν την πολυπλοκότητα των διαφορετικών καταστάσεων που περιγράφονται σε μεγάλο βάθος, αλλά γράφουμε ώστε άλλοι εξεγερμένοι σε κάθε γωνιά του κόσμου να γνωρίζουν πως είναι η κατάσταση για εμάς εδώ. Καθώς βάζαμε τις τελευταίες πινελιές σε αυτό το κείμενο, πόλεις στην Αγγλία εξεράγησαν και παραμένουν ασταθείς. Παρόλα αυτά, αυτή δεν είναι μια ανάλυση των βίαιων ταραχών – αυτό είναι ένα κείμενο μέσα από τις κοινωνικές συνθήκες που γέννησαν την εξέγερση.

Αυτό το κείμενο έχει γραφτεί από πολλά άτομα του δικτύου μας σε συνεργασία, και κατά τη διάρκεια και εξέλιξη συζητήσεων, σχεδιασμών και επιθέσεων. Ήμαστε σύντομοι στις προκηρύξεις μας μέχρι στιγμής, αλλά τώρα νιώσαμε ότι ήρθε η ώρα να γράψουμε κάτι πιο εκτενές.

«Γιατί γράφουμε;» Επειδή γνωρίζουμε πόσο σημαντικό υπήρξε για εμάς ότι ακούσαμε τα χτυπήματα στον τοίχο από άλλους παραβάτες, άλλων πυρήνων, και επειδή θα θέλαμε να φτάσει η φωνή μας πέρα από τους ανθρώπους που ήδη γνωρίζουμε, πέρα από τις πραγματικότητες που ζούμε, δημιουργούμε, εγκαταλείπουμε ή παραμένουμε συνδεδεμένοι. Ως επαναστάτες εκφράζουμε μια σκληρή κριτική απέναντι σε αυτές τις πραγματικότητες και απέναντι στους εαυτούς μας, και γράφουμε επειδή, όπως ως άτομα παλεύουμε να γίνουμε «καλύτεροι», έτσι επιθυμούμε και ο κόσμος να γίνει καλύτερος από ότι είναι. Είμαστε ανοιχτοί στην πιθανότητα να σφάλουμε και επιθυμούμε να ξεπεράσουμε τις προσδοκίες μας όπως αυτές είναι τώρα. Ακόμη προσπαθούμε να επικοινωνήσουμε με εκείνους έξω από τους κύκλους μας, και επιχειρούμε να σταματήσουμε τη ροή προς μια τάση αυτοαναφορικότητας που είναι επιδημική σε τόσο πολλές μορφές επικοινωνίας. Τελικά πρέπει να δεχθούμε ότι αυτό το κείμενο απευθύνεται σε αγνώστους και όπου και αν διαβαστεί και σε οποιονδήποτε και αν φτάσει, πάντα θα υπάρχουν εκείνοι που θα κατανοήσουν τι γράφεται εδώ – και σε αυτούς απευθυνόμαστε.

Δεν υπάρχει πια καμιά σίγουρη δήλωση που μπορεί να κάνει κανείς για αυτό το διαρκώς μεταβαλλόμενο κόσμο, που πιάνει φωτιά όλο και περισσότερο μέρα με τη μέρα.

Σήμερα το Ηνωμένο Βασίλειο είναι ένα θέατρο ελέγχου, γεμάτο από κάμερες παρακολούθησης, εντοπισμούς οχημάτων, πανομοιότυπα σπίτια, μεταβιομηχανικές ζώνες και δίκτυα τρένων και δρόμων που εξαπλώνονται συνεχώς. Δεν έχει μείνει πραγματικά τίποτα από το φυσικό τοπίο, οι πλούσιοι και ισχυροί ελέγχουν τις εξοχές το ίδιο, αν όχι περισσότερο, από τις πόλεις, και υπάρχει ελάχιστη ελευθερία πέρα από την επίσημη εκδοχή της, για όσους ενδιαφέρονται για αυτή – το ίδιο που συμβαίνει εξάλλου και οπουδήποτε αλλού. Η φυλακή της καθημερινότητας είναι τόσο συνολική εδώ που η μόνη επιλογή που απομένει είναι η παντελής καταστροφή της.

Καλωσορίζουμε την ανανεωμένη πρόταση της **Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς/Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία** για μια παγκόσμια άτυπη αναρχική δομή, βασισμένη στην επαναστατική αλληλεγγύη και την άμεση δράση: το **Διεθνές Επαναστατικό Μέτωπο**. Καθώς συνεχίζουμε να εξελίσσουμε το πρότζεκτ της δικής μας επαναστατικής οργάνωσης, ενισχύουμε παράλληλα και το ήδη υπάρχον παγκόσμιο, άτυπο «δίκτυο» ή «ομοσπονδία», από επαναστατικές οργανώσεις που εξελίσσονται συμμετέχοντας και ενθαρρύνοντας μια ανεξέλεγκτη αντιπαράθεση απέναντι σε κράτος και κεφάλαιο, εν μέση της οργάνωσης και εξέλιξης των δικών τους πρωτοβουλιών επίθεσης: αυτό είναι το δικό μας σινιάλο σύμπραξης.

Έχει υπάρξει μια ξαφνική αύξηση των επιθέσεων ενάντια στις φυλακές, την αστυνομία καθώς και οικονομικούς και δημοσιογραφικούς στόχους στο Ηνωμένο Βασίλειο, αλλά, η φανερή αλήθεια είναι, ότι αυτές οι επιθέσεις είναι λίγες συγκριτικά με το εγχείρημα που πρέπει να πραγματοποιηθεί, και το επίπεδο της συμπλοκής με τον εχθρό είναι ακόμη στα αρχικά στάδια εξέλιξής του.

Κατά τη διάρκεια των 2 τελευταίων χρόνων βάλουμε σε εφαρμογή ένα καινούργιο συντονισμένο επαναστατικό σχέδιο. Είναι ο τρόπος μας να αρχίσουμε κάτι καινούργιο. Κάτι που δεν θα εξαφανιστεί όπως τα λόγια στον άνεμο. Είμαστε μερικοί από εκείνους που πιστεύουν ότι η πιθανότητα μιας συνειδητής, συνεκτικής, κοινωνικής επανάστασης, που θα περιλαμβάνει ένα σημαντικό ποσοστό ανθρώπων από το συνολικό πληθυσμό της Αγγλίας είναι τουλάχιστον μακρινή. Παρόλα αυτά πιστεύουμε - και έχουμε δει - ότι το διαχεόμενο χάος και η κοινωνική ανταρσία είναι αναπόφευκτα και από αυτά μπορεί να προκύψουν καινούργιες και καλύτερες μορφές ανθρώπινων αξιών.

Εάν μπορούσαμε να αντικατοπτρίσουμε την ανθρώπινη εμπειρία – τόσο στην ατομική, όσο και τη συλλογική – θα καταλαβαίναμε ίσως ότι είναι σοφό να πιστεύει κανείς ότι πολλές φορές είναι απαραίτητη μια ολική καταστροφή προκειμένου να αλλάξουν τα πράγματα. Φυσικά ορισμένοι άνθρωποι φοβούνται την αλλαγή, το άγνωστο. Οι άνθρωποι μίζερα προσκολλούνται σε όλων των ειδών τις δυσλειτουργικές συνθήκες για χρόνια – σχέσεις, δουλειές, πόλεις κτλ – αντί να αντιμετωπίσουν την ανάγκη της ριζικής αλλαγής αυτών των συνθηκών σε ένα μέλλον που δε μπορούν εκείνη τη στιγμή να φανταστούν. Και επειδή η κοινωνία αποτελείται από ατομικότητες, δεν είναι και αυτή καθόλου διαφορετική. Οι άνθρωποι στοιβάζουν τους περισπασμούς που τους προσφέρονται – τηλεοράσεις, αγαθά, κυρίαρχες κουλτούρες, ναρκωτικά, υποκουλτούρες, πράξεις, συγκεντρώσεις, πνευματικές πανάκειες, οτιδήποτε ... όσο αυτό μπορεί να αναβάλει την αντιμετώπιση της ουσιαστικής κενότητας της καθημερινής ζωής. Ζούμε στον κυκεώνα μιας κουλτούρας όπου η ενδημική χρήση αντικαταθλιπτικών για παράδειγμα – όπως ο Aldous Huxley προέβλεψε στο «Νέος θαυμάσιος κόσμος» - σταματά τους ανθρώπους από το να αλλάξουν αυτό που τους κάνει δυστυχημένους και αντί για αυτό, τους οδηγεί στην αποδοχή του. Όταν τα άτομα σε μια κοινωνία παλεύουν απλώς να σηκωθούν το πρωί από το κρεβάτι, επειδή το σύστημα τους εκμεταλλεύεται κάθε λεπτό, δεν έχουν τη δύναμη και την ενέργεια να ξεγερθούν ενάντια σε αυτό. Είναι πιασμένοι στα δίχτυα του. Δε φαίνεται να το αναγνωρίζουν αυτό. Η συνολικότητα αυτής της τεχνολογικής-βιομηχανικής κοινωνίας, τους σκλαβώνει σε πρότυπα επανάληψης, όπου καταλήγουν να πληγώνουν τον εαυτό τους και τους γύρω τους, δεχόμενοι καταπίεση εξωτερικά και καταστολή εσωτερικά. Η θεμελιώδης διαφοροποίηση ανάμεσα στην εξωτερική και εσωτερική φυλακή δε φαίνεται να υπάρχει με τον ίδιο τρόπο πλέον: η καθημερινότητα επιχειρεί να μας υποβάλει σε ένα καθεστώς ελέγχου και ρουτίνας που αφορά κάθε πτυχή της ζωής μας.

Στους διαδρόμους των σούπερ μάρκετ και στα εμπορικά κέντρα, σε pub και bar, σε χώρους εργασίας και μέσα μεταφοράς συναντούμε συχνά αυτούς που η δημοκρατία της κατανάλωσης έχει εξαγοράσει με το ληλατημένο κεφάλαιο των λιγότερο τυχερών. Τακτικά βρισκόμαστε παρουσία των εθελούσιων δούλων, της αρρώστιας της κοινωνίας, της αντιδραστικής αρπαγής των μέσων επιβίωσης – καταπιεσμένοι εναντίων καταπιεσμένων. Οι άνθρωποι έκαναν μια συμφωνία ηλιθίων και παρέδωσαν την υγεία, την εξυπνάδα, την περιέργεια, την αίσθηση της αλληλεγγύης, την εξουσία επί του εαυτού τους καθώς και τη γη και όλα όσα ζουν και μεγαλώνουν σε αυτή, σε αντάλλαγμα για την τελευταία τεχνολογία, το fast food, τα ακριβά αυτοκίνητα και το facebook.

Παρόλο που η πραγματικότητα σήμερα, μας δείχνει ότι ο κοινωνικός πόλεμος εντείνεται με υποσχόμενα χαρακτηριστικά, δεν πιστεύουμε ακόμη ότι στεκόμαστε ανάμεσα σε εν δυνάμει επαναστατημένες μάζες ανθρώπων. Μοιάζουμε να είμαστε βουτηγμένοι μέχρι το γόνατο στο ματωμένο κουφάρι ενός ετοιμοθάνατου πολιτισμού.

Σχεδόν 7 δισεκατομμύρια άνθρωποι σε όλο τον κόσμο μένουν γαντζωμένοι σε ένα γενοκτονικό και τυρρανικό σύστημα που πλασάρει τον εαυτό του ως μηχανή διατήρησης της ζωής. Ο πολιτισμός δίνει την εντύπωση ότι η καταστροφή του, θα σήμαινε το τέλος της ζωής ` όμως ένα κύμα εξαφάνισης ήδη βρίσκεται εδώ, και αν συνεχιζόταν θα είχε ακριβώς το ίδιο αποτέλεσμα συνοδευόμενο από μια σχεδόν ολική νίκη του καπιταλιστικού – βιομηχανικού – στρατιωτικού συστήματος και των οικονομικών δυνάμεων που το στηρίζουν.

Η περιβαλλοντολογική καταστροφή βρυχάται πάνω από πλημμυρισμένες ηπείρους ` αχανή τσουνάμι, εκτεταμένη ερημοποίηση, και αποδεκατισμένα δάση. Τα μοντέρνα ολοκληρωτικά έθνη – κράτη και οι ιμπεριαλιστικοί μηχανισμοί όπως οι G8, G20, NATO κοκ είναι αφιερωμένοι στο φονικό, τρομοκρατικό καπιταλιστικό σύστημα ως το όραμα τους για το μέλλον. Για ένα μέλλον όπου όλα και όλοι θα αποτελούν εμπόρευμα καταγεγραμμένο και αξιολογημένο σε ένα μηχανικό κόσμο, στερούμενο από κάθε δυνατότητα άγριας ελευθερίας. Ένας κόσμος τέλειου ελέγχου και εξημέρωσης. Ένας δυνατός κόσμος. Ένας κόσμος όπου κάθε λογικός άνθρωπος και άγριο ζώο ήδη μάχεται εναντίον του – από κάθε μια περιοχή και ανεξαρτήτως φυλής, αρχών και είδους.

Βρισκόμαστε μπροστά σε μια άνευ προηγουμένου οικολογική καταστροφή. Διάφορες τάσεις της επιστημονικής και πολιτικής κοινότητας έχουν ξοδέψει πολλά χρόνια διαφωνώντας μεταξύ τους για το εάν η υπερθέρμανση του πλανήτη είναι ή δεν είναι αποτέλεσμα της ανθρώπινης συμπεριφοράς, παραθέτοντας προϊστορικές καταστροφές και μαζικές εξολοθρεύσεις. Αυτά τα επιχειρήματα δεν έχουν πια σημασία. Είναι αδιαμφισβήτητο ότι οι αλλόκοτες εξαφανίσεις ειδών, η καταστροφή οικοσυστημάτων, η χερσαία / θαλάσσια / ατμοσφαιρική ρύπανση καθώς και η ήχο / φώτο ρύπανση σε παγκόσμιο επίπεδο, η ερημοποίηση, η ανθρώπινη καταπάτηση της άγριας φύσης είναι άμεσα επακόλουθα ανθρώπινων συμπεριφορών και οικονομικής απληστίας. Για δεκαετίες, η αλλαγή ήταν εφικτή, αλλά τώρα είναι πια αργά.

Είμαστε μάρτυρες στη μόλυνση και καταστροφή, από το είδος μας, του ίδιου του του περιβάλλοντος, καθώς και του περιβάλλοντος κάθε άλλου είδους στον πλανήτη: ένας αυξανόμενος πληθυσμός που βάζει ως προτεραιότητά τον εαυτό του και το δικό του προκαθορισμένο και επιβαλλόμενο lifestyle πάνω από κάθε άλλη έγνοια, ζώντας σε παντελή έλλειψη αρμονίας με το φυσικό κόσμο και καταστρέφοντας το εύθραυστο οικοσύστημα πάνω στο οποίο βασιζόμαστε.

Τα κατασκευασμένα περιβάλλοντα που αποικούμε είναι ακατάλληλα ακόμη και για ανθρώπους. Γη που κάποτε ήταν γεμάτη δάση, υποστηρίζοντας ένα ευρύ φάσμα ειδών, καλύπτεται όλο και περισσότερο από τσιμέντο. Κάθε διαθέσιμο κομμάτι άγριας γης

πωλείται προς όφελος της ανάπτυξης. Ο πολιτισμός είναι γενοκτονικός, ανθρωποκτονικός, αυτοκτονικός και καταστροφικός για τη φύση. Από τη φτώχεια, την εκμετάλλευση και την οικιακή δυστυχία, στους απρόσεχτους οδηγούς που ρισκάρουν καραμπόλες για να φτάσουν σπίτι λίγα λεπτά γρηγορότερα, στις τακτικές εθνικές εκκαθαρίσεις και την πλήρη λεηλασία του περιβάλλοντος, στον αγώνα για χρήματα και έλεγχο μέσω της εξασφάλισης των φυσικών πόρων προς εκμετάλλευση. Αυτό είναι ένα βίαιο σύστημα και εκατομμύρια πεθαίνουν καθώς μιλάμε εδώ και παντού: από παχυσαρκία και υποσίτιση, από τροχαία ατυχήματα, βιομηχανικές ασθένειες, πόλεμο, κατάχρηση ουσιών, κατάθλιψη και μοναξιά. Ταυτόχρονα οι βολεμένοι τακτοποιούν τα μαχαιροπίρουνά τους και κάθονται αναπαυτικά μπροστά στην τηλεόραση ` οι άδειες, ανούσιες συζητήσεις χάνονται στην απούσα νοήματος σιωπή.

Οι μοντέρνες κοινωνίες έχουν φτάσει να σημαίνουν ότι τα όνειρα και οι επιθυμίες, στρεβλώνονται και μας υπαγορεύονται από τη γέννησή μας (ηθική της εργασίας, υπακοή στους ρόλους, ανταγωνισμός, χωρισμός, ζήλεια, ταξικός και κοινωνικός σεβασμός στην εξουσία, η πυρηνική οικογένεια, εξημέρωση) ` τόσο πολύ που είναι δύσκολο ακόμη και να γνωρίζεις πως θα μοιάζουν οι αβίαστες ζωές μας όταν το σχέδιο και η εξουσία του κράτους και του κεφαλαίου απορριφθούν καθολικά.

Στη Βρετανία, συναντάμε ένα μεγάλο ποσοστό ταξικής οργής κάθε μέρα, αλλά έως την 7^η Αυγούστου του 2011, όταν η εξέγερση ξέσπασε στο Λονδίνο και γρήγορα εξαπλώθηκε σε όλη τη χώρα, δε φάνηκε σε καμιά άλλη στιγμή να παίρνει ζωή αυτός ο θυμός απέναντι στο καπιταλιστικό σύστημα και την κυβέρνηση.

Υπάρχει ένας προβατίσιος τρόμος ανάμεσα στους ανθρώπους εδώ που φτάνει μέχρι το κόκκαλο, και παρόλο που υπάρχει επιθυμία για καταστροφή και επίθεση, ο βαθύς φόβος συνεχίζει να παραλύει. Συναντάμε μια κοινώς αποδεκτή λογοκρισία, μέσα σε κάθε δομή της κοινωνίας, που αποτρέπει ακόμη και την ικανότητα έκφρασης και δημιουργεί δυσφορία, εκτός και αν αυτή κινείται μέσα στα επιτρεπόμενα και προβλεπόμενα όρια. Σε μία τόσο εξελιγμένη κοινωνία επιτήρησης, όταν το ρίσκο να σε συλλάβουν ακόμα και για συνθήματα σε τοίχους είναι φαινομενικά μεγάλο, είναι εύκολο να παραδοθείς στο φόβο και να φανταστείς ότι είναι γεγονός ότι θα συλληφθείς. Η τεχνολογία επιτήρησης είναι εκτενής και φτάνει μέσα στον καθένα μας – όσο την αφήνουμε φυσικά. Για αυτό αγαπάμε τις «άγριες κατώτερες τάξεις» που οι πολιτικοί και η αστυνομία τους σιχαίνονται, αυτούς που χάσανε το φόβο μεγαλώνοντας σε ένα αστυνομοκρατούμενο κράτος – γιατί αυτό είναι η Βρετανία, **ένα αστυνομοκρατούμενο κράτος.**

Και όπως κάθε αστυνομοκρατούμενο κράτος, υπάρχει μόνο εξαιτίας της μαζικής συναίνεσης στην υποδούλωση, από την κοινωνία. Ποιοι άφησαν το κοινωνικό έδαφος να καταληφθεί από την τεχνολογία ελέγχου; Ποιοι έγιναν τα μάτια και τα αυτιά του κράτους;

Ποιοι ρουφιανεύουν τα ίδια τους τα παιδιά στις αρχές; Ποιοι παρακολούθησαν τον εξευτελισμό των μουσουλμάνων και των μεταναστών και δεν έκαναν τίποτα; Ποιοι άφησαν την αστυνομία να χωθεί σε κάθε πτυχή της «κοινότητας»; Ποιοι αποδέχθηκαν την αδυναμία τους και κατάπιαν τα ψέματα των media, αφήνοντας τους πολιτικούς να τους χειραγωγούν και τους τραπεζίτες να τους κλέβουν; Οι πολίτες οι ίδιοι φυσικά.

Η αντιδραστική μάζα των ανθρώπων εδώ, είναι χαμένη σε βολικές ψευδαισθήσεις, εξαγορασμένη από την απόλαυση του καταναλωτισμού. Σβήνουν από το μυαλό τους οποιαδήποτε πραγματικότητα καταπίεσης και εκμετάλλευσης. Φυσικά νιώθουν βαθιά τη μιζέρια της καθημερινής τριβής, αλλά εδώ κάνουν την επιλογή των αφεντικών: θυμώνουν με τους μετανάστες, τους φτωχούς και τους περιθωριοποιημένους, κατά τα άλλα διασκεδάζοντας τον εαυτό τους με αθλητικά θεάματα, τις λοταρίες, το τηλεοπτικό θέαμα του ανταγωνισμού και του συναγωνισμού. Κερδίζοντας από, και διαιωνίζοντας, ένα σύστημα παγκόσμιας βίας, νιώθουμε κάτι περισσότερο από περιφρόνηση για τον τρόπο που οι άνθρωποι αυτοί χαραμίζουν τις ζωές τους.

Την ίδια στιγμή οι τιμές των τροφίμων ανεβαίνουν, οι τιμές των καυσίμων το ίδιο, οι μισθοί περικόπτονται, οι συντάξεις και τα δώρα κόβονται, επιτελούνται μαζικές απολύσεις (ένα κομμάτι του προσωπικού προσλαμβάνεται ξανά εάν ζητήσει τη δουλειά του πίσω, αλλά με μικρότερο μισθό). Δεν θα υπάρχει πια κληρονομιά. Δεν θα υπάρχει ασφάλεια, ακόμα και για τις πυρηνικές οικογένειες που έφαγαν το όνειρο της παρακμάζουσας αυτοκρατορίας, σαπίζοντας σε κάτω του μετρίου σπίτια, περικυκλωμένα από την αποσύνθεση και την κατάρρευση. Βλέπουμε πως το τεχνολογικό – καπιταλιστικό σύστημα οδηγεί ανθρώπους να «χρειάζονται» τον υπολογιστή, το κινητό τηλέφωνο, το αυτοκίνητο, την τηλεόραση, επειδή εάν αφήσεις στην άκρη όλα αυτά σημαίνει αυτόματα κοινωνική και πολιτισμική απομόνωση, καθώς και την έλλειψη του οπίου που είναι απαραίτητο για να θάψει την αποξένωση, τη μιζέρια και την απελπισία. Τίποτα δεν απομένει παρά μόνο ένα ίχνος ενός τρόπου ζωής που έχει ταχθεί στην ελίτ. Η πλειοψηφία ζει μέσα στα χρέη, και / ή με το μαχαίρι στο κόκκαλο ` οι τυχεροί ζουν από τις εφεδρείες τους ` και οι πολύ λίγοι ζουν από όλους τους υπόλοιπους, περνώντας ευχάριστα στο παρόν και εξασφαλίζοντας το μέλλον τους.

Πράττουμε ενάντια στο κράτος και τα σύμβολά του για πολλούς λόγους. Και φυσικά, ένας από αυτούς τους λόγους είναι η διάθεση να κινηθούμε πέρα από τους εαυτούς μας και τους μικρούς μας κύκλους. Ελπίζουμε ότι αυτές οι επιθέσεις θα συντονιστούν με άλλες και θα εξαπλωθούν, και πράγματι το έχουν ήδη κάνει.

Δεν είμαστε ηλίθιοι, ώστε να πιστεύουμε ότι οι επιθέσεις μας – όσο καλή και αν είναι η στοχοθεσία τους – θα ρίξουν μόνες τους το σύστημα. Καταλαβαίνουμε ότι είναι αναγκαίοι άλλοι κοινωνικοί παράγοντες. **Γνωρίζουμε ότι η ακολουθία του σχεδιασμού και της**

πραγματοποίησης των επιθέσεών μας, αλλάζει τις άμεσες κοινωνικές μας σχέσεις και τη σχέση μας με τον ίδιο μας τον εαυτό και τη δύναμη που κατέχουμε, και έτσι σταδιακά οι πράξεις μας γίνονται πιο τολμηρές, άγριες και είναι δύσκολο να τις αγνοήσουν. Αύτη η διαδικασία αλλάζει ακόμη τη γενική ατμόσφαιρα, δημιουργώντας ένα περιβάλλον όπου περισσότερα είναι εφικτά γιατί λιγότερα είναι ανέφικτα. Συμβάλαμε σε μία γενικότερη πληθώρα αντισυστημικών δραστηριοτήτων, εκ των οποίων κυρίαρχο ρόλο είχαν και οι επαναλαμβανόμενες επιθέσεις από μικρότερες και μεγαλύτερες ομάδες τον περασμένο χρόνο, σε τράπεζες, κτηριακές δομές, και σωφρονιστικά ιδρύματα.

Με όλα τα δισεκατομμύρια των ανθρώπων που ζουν στον κόσμο, δε θα υπάρξει μια συγκεκριμένη πράξη ενάντια σε κράτος και κεφάλαιο που θα τη νιώσουν όλοι, ή έστω η πλειοψηφία, πρέπουσα, «καλή», ή επιθυμητή. Οι μικρές μας ομάδες συγγένειας – των 2,3 ή περισσότερων ανθρώπων αυτοοργανωμένων σε μια άτυπη δομή – απλώς ενεργούν σύμφωνα με τη δική τους οργή, τη δική τους ανάλυση, τις δικές τους επιλογές και ρίσκα. Το να προσποιηθούμε ότι είμαστε κάτι άλλο από αυτό που πραγματικά είμαστε, θα κατέστρεφε εμάς, και τελικά οποιοδήποτε συλλογικό σχέδιο απορρέει από αυτή.

Δημοσιεύοντας τις επιθέσεις μας ελπίζουμε να εμπνεύσουμε άγνωστους μαχητές και να διαδώσουμε αυτές τις μεθόδους έτσι ώστε να είναι εύκολο να τις αναπαράγουν και άλλοι. Για αυτό το λόγο φροντίζουμε πάντα να τις επικοινωνούμε μέσω των ανεξάρτητων media, καθώς διαφορετικά υπάρχει λογοκρισία των καθεστωτικών μέσων στην αναφορά αναλήψεων του σαμποτάζ και στην κάλυψη ανατρεπτικών ενεργειών, αφού προτιμώνται ιστορίες που αφορούν διασημότητες και τις φαινομενικά σχεδιασμένες ώστε να μένουν απαράλλαχτες παρούσες πολιτικές δομές. Είναι σημαντικό για εμάς που επιθυμούμε να αντιπαρατεθούμε με το σύστημα, και να ρίξουμε το κεφάλαιο, να γνωρίζουμε ότι και άλλοι επιτίθενται στον εχθρό, έτσι ώστε να αποδιώξουμε κάθε έννοια απομόνωσης και αδυναμίας. Είναι ζωτικής σημασίας η οργάνωση, η επικοινωνία και ο συντονισμός επιθέσεων.

Είμαστε περήφανοι για τις σχέσεις που έχουμε χτίσει ως άτομα μαζί μέσω του σχεδίου μας για καταστροφή, όπως περήφανοι είμαστε και για κάθε μας πράξη, ακόμα και για όσες δεν ανταποκρίθηκαν στις προσδοκίες μας. Καθένας από εμάς αποτελεί μία ατομικότητα που πιστεύει ότι η θεμελιώδης βάση ενός δυνατού και υγιή τρόπου ζωής απορρέει από το ίδιο το άτομο και τις αποφάσεις, επιλογές και αξίες του, που κινούνται προς την ελευθερία και την ευθύνη.

Ο στόχος μας είναι να επιταχύνουμε την κατάρρευση της κοινωνίας. Ως επαναστάτες αποτελούμε μια μειονότητα – αλλά ας μην πουν ότι είμαστε λίγοι*. Δεν κάνουμε προβλέψεις για τον τρόπο που η κοινωνία θα επαναδιαμορφωθεί μετά την καταστροφή της, παρόλο που, φυσικά, ως αναρχικοί, έχουμε συγκεκριμένες σκέψεις για τους βασικούς

τρόπους που θέλουμε τα πράγματα να αλλάξουν. Και αυτά τα όνειρα συμπίπτουν με αυτά άλλων επαναστατών μέσα στο ιστορικό συνεχές, και πράγματι, ήδη γίνονται αντιληπτά σε πολλά μέρη του κόσμου.

Βαριόμαστε μέχρι θανάτου με τη σκέψη, τις δηλώσεις και τις γνώμες – ακόμη και αυτήν εδώ την ανάλυση – που αφορούν τις συνθήκες σε αυτή την κοινωνία. Πρέπει μόνο να επιτιθόμαστε και να καταστρέφουμε – πράγμα που σημαίνει να χρησιμοποιούμε επαναστατική βία, με την καρδιά και τα χέρια μας, μέχρις ότου η ελευθερία της πράξης να είναι μόνιμη. Το συνεχές πρότζεκτ της επίθεσης χρησιμεύει επίσης για να σπάσουμε το φόβο, να υψώσουμε την ήδη υπάρχουσα ένταση, και να της δώσουμε μια ξεκάθαρη έκφραση. Για να καταλάβουμε ότι σε ένα αστυνομοκρατούμενο κράτος και σε μια κοινωνία επιτήρησης, όπου ο φόβος και η παράλυση είναι καθημερινό φαινόμενο, είναι ακόμη εφικτό να εξεγείρουμε και να επιτίθεσαι, ώστε να ανατρέψεις αυτούς που έχουν καταλάβει τις θέσεις εξουσίας βασιζόμενοι στην υπακοή του όχλου.

Ισορροπούμε σε μια ενθουσιώδη στιγμή της ιστορίας, παρόλο που συχνά μοιάζει να είναι απελπιστικά μίζερη. Καθώς η υλική βάση της ζωής των ανθρώπων γίνεται όλο και πιο εύθραυστη και καθώς το αίσθημα της καθημερινής αβεβαιότητας και ανισότητας μεγαλώνει, το αποτέλεσμα είναι πλήρως απρόβλεπτο (όπως είδαμε εδώ τον Αύγουστο με την πολυδιαδεδομένη βίαιη εξέγερση) και είναι σε τέτοιες στιγμές που και η μικρότερη πράξη μπορεί να έχει τις πιο απρόβλεπτες συνέπειες.

Θέλουμε να συνεισφέρουμε λοιπόν στο άνοιγμα νέων δυνατοτήτων. Σε μια ιδιαίτερα συμβολική αφηρημένη και μεταμοντέρνα κουλτούρα και τρόπο ζωής, σε μια κατάσταση όπου ακόμα και η εργασία πλέον προσφέρει απλόχερα υπηρεσίες και πληροφορίες, μοιάζουν να μην έχουν τέλος οι στόχοι που μπορούμε να χτυπήσουμε – οι πράξεις μας οι ίδιες αποτελούν μια αναζήτηση. Μια αναζήτηση όσον αφορά στο τι αξίζει και τι όχι να χτυπήσουμε.

Εταιρίες και κυβερνητικές υπηρεσίες γίνονται στόχοι επιθέσεων παντού στον κόσμο, σε συντονισμένες και συνεχείς πράξεις άμεσης δράσης. Γη και περιουσία καταλαμβάνονται αψηφώντας τους κερδοσκόπους και τους σπιτονοικοκύρηδες. Ζώα ελευθερώνονται, εργαστήρια βιοτεχνολογίας καίγονται. Μεταλλαγμένες σοδειές καταστρέφονται και επιχειρηματίες τρομοκρατούνται. Τράπεζες και δικαστήρια ανατινάζονται, δικαστές πυροβολούνται και μαχαιρώνονται. Η αστυνομία και τα τμήματά της δέχονται επιθέσεις με μολότοφ, παλούκια, δυναμίτη και οπλοπολυβόλα. Η παροχή των αποθεμάτων ενέργειας σαμποτάρεται, οι εγκαταστάσεις της τηλεόρασης γίνονται στόχοι επιθέσεων, καλώδια του Internet και κεραίες κινητής τηλεφωνίας καταστρέφονται. Τα σούπερ μάρκετ και τα πολυκαταστήματα λεηλατούνται και τα προϊόντα τους διανέμονται στον κόσμο. Άνθρωποι

κατεβαίνουν σε απεργίες, μπλοκάρουν την οικονομία και καταλαμβάνουν τους χώρους της επί χρήμασι σκλαβιάς ` η εργασία χάνεται μέσα στη γενικευμένη εξέγερση.

Οι φυλακισμένοι επαναστατούν και ανατρέπουν τους φρουρούς, ορισμένοι ξεφεύγουν ή τους ελευθερώνουν οι σύντροφοί τους «από έξω». Προκηρύξεις διεθνούς επαναστατικής αλληλεγγύης κυκλοφορούν από αντιεξουσιαστικές, αντικαπιταλιστικές, και αναρχικές οργανώσεις του νέου αντάρτικου πόλης ` στοχοθεσίες συζητούνται, ιδέες ανταλλάσσονται, μέθοδοι αποκαλύπτονται, τακτικές εξελίσσονται και λόγια ένοπλης χαράς και αγάπης ειπώνονται. Ένα εξαπλωμένο οικονομικό και τεχνολογικό μηχανικό συγκρότημα κοινωνικού ελέγχου τραυλίζει καθώς καταλαμβάνεται και θρυμματίζεται.

Ένα μήνυμα σε όλους όσους δεν έχουν ακόμη αρχίσει να πολεμούν αλλά βλέπουν την επερχόμενη σύγκρουση στον ορίζοντα: προετοιμάστε τον εαυτό σας, γιατί μπροστά μας έχουμε μια άγρια μάχη για το μέλλον του ήδη μεταβαλλόμενου κόσμου. Και ο πλανήτης αυτός είναι δικός μας. Δικός μας όπως οι δρόμοι των πόλεων στους οποίους στήνουμε τα οδοφράγματά μας. Δικός μας όπως τα σπίτια, οι γωνίες και τα καφέ όπου συναντάμε τους φίλους και συνεργούς μας. Δικός μας όπως οι πέτρες που πετάμε και οι φωτιές που βάζουμε. Δικός μας όπως το απέραντο αναρχικό όνειρο που δημιούργησε τον ίδιο του τον εαυτό.

Αυτή είναι μια νέα εποχή διεθνούς, αστικού χαμηλής έντασης πολέμου, και το επαναστατικό μας σχέδιο σφυρηλατείται από τις πολλαπλές προσπάθειες πολλών αυτόνομων και ανεξάρτητων μαχητικών οργανώσεων, που αναπτύσσουν νέες μορφές επίθεσης και συντονισμού, την ίδια στιγμή που διατηρούν τον ιδιαίτερο χαρακτήρα των δικών τους αρχών, ανησυχιών και στόχων.

Δεν είναι αρκετό να αποσυνθέσετε το όνειρο σας με την ασωτία της απραξίας. Το μέλλον είναι δικό σας σε κάθε όνειρο που πραγματοποιείται, και σε κάθε άρνηση που ατσαλώνετε. Είτε είστε έγκλειστοι σε κάποια φυλακή, είτε στο δρόμο, είτε φυλακισμένοι της μισθωτής σκλαβιάς, κάθε λεπτό της ζωής σας, βασίζεται στην ικανότητα να δολοπλοκείτε και να επαναστατείτε ενάντια σε οποιαδήποτε και οτιδήποτε προσπαθεί να απλώσει το χέρι της εξουσίας του επάνω σας ` *είστε το μέλλον και ο κόσμος είναι δικός σας.*

Θεωρούμε το δίκτυό μας κομμάτι της Άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας / Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Γης / Διεθνές Επαναστατικό Μέτωπο.

Στέλνουμε την αλληλεγγύη και το σεβασμό μας σε όλους όσους μάχονται ενάντια στο σύστημα παντού στον κόσμο και εδώ στη Μεγάλη Βρετανία. Την αγάπη και την επιθυμία

μας για ελευθερία σε όλους τους έγκλειστους συντρόφους και τους αξιοπρεπείς φυλακισμένους που εξηγείρονται.

International Informal Anarchist Federation/FAI

*«ας μην πουν ότι είμαστε λίγοι»: «Do not say that we are few», είναι ο τίτλος της προκήρυξης της ιταλικής FAI/Artisans Cooperative of Fire and Similar (occasionally spectacular)/International Revolutionary Front, FAI/20th July Brigade/ International Revolutionary Front.